

Szabó Dárió

NEM ÉRTEK A NARRATÍVÁKHOZ

Nem értek a narratívákhoz, csak a hangulathoz.
Az elhagyott ösvényekhez és a beléjük taposott
tévedésekhez. Kidőlt táblák. Pislákoló lámpások.
Gazos enteriőr.

Nagy narratívák. Kis nézőpontok. Közepes összhang.
Tágas fény. Kisszerű félelem.
Háztetőnyi báméskodó földrész,
a lélek jól kiássa.

Morajló tenger. Mélység, akár egy elütő színű zsákfolt.
Tükörbe nézni elcsépelet, mégis ügyes allúzió az elmének;
valakit sosem ismerhet meg.

Az határoz meg, mit nem teszek, nem az, hogy mit teszek.

Árnyékot adó fa nő a táj és közém.
Véget érek ott, ahol kezdődik az én.

EGY TÁJKÉP TUDATA

Anyja neve?
Kölcsönhatás.

Születési helye?
Váratlan.

Születési ideje?
Öröklődő visszhang.

Neme?
Iróniának tűnő nyitott szerkezet.

Foglalkozása?
Képre szöveget, látványt hangra.

Hobbija?
Horizonthamisítás.

Hozzáfűzne még valamit?
Pontatlan.

Rendben, köszönjük! Kérjük, adja meg elérhetőségét!
Nem publikus.

AZ A HELY, AHOL SOSEM JÁRTAM

nem hagy lenni,
hazatérni.

Az a hely, ahol sosem jártam,
sosem látott, mégis emlékszik
rám – gyakran elképzeli.

Az a hely, ahol sosem jártam,
mindig velem van, de nem kísért,
nem nyomaszt, nem is boldogít,
tisztas távból próbálkozik, hogy
lennem sikerüljön.

Az a hely, ahol sosem jártam,
bennem van, vastag jég, olvad és
olvadok vele –

kint ég a ház, a szobák
meztelenek, zavarnak, mint
az anyajegyek.

Az a hely, ahol sosem akarok és nem
is fogok járni, markolni próbál –

amit az ujjak közti résen át látok, az az
a hely, ahol vagyok.

*Mágneses mezők II., 2021
(170 x 150 cm, olaj, vászon)*